

LIIVIA ALBERT

50

Liivia Albert (neiupõlvenimega Loona, 1977–1987 Võõbus, 1987–2001 Nukk) sündis 22. juulil 1951 Tartus. Aastatel 1958–1966 õppis Liivia Tartu 2. Keskkoolis, edasi jätkas õpinguid Tartu Kunstikoolis, mille lõpetas 1970. aastal kunstilise kujundaja kutsega. Peale kunstikooli lõpetamist, aastatel 1970–1971, töötas Liivia Tartu Kaubandusvalitsuse reklaamigrupis dekoratorina. Raamatukogundusse tuli Liivia 1971. aastal, töötades kõigepealt Tartu linnaraamatukogu rändfondi osakonnas. Alates 1973. aastast on Liivia ülikooli raamatukogu töötaja. Samal aastal alustas ta õpinguid Tallinna Pedagoogilises Instituudis raamatukogunduse ja bibliograafia erialal, mille lõpetas

1978. aastal.

Tartu Ülikooli Raamatukogus hakkas Liivia tööle reserv-vahetusfondi osakonnas, millest hiljem sai vana raamatu osakond. Alates 1. juunist 1999 kuulub ta väliskirjanduse osakonna koosseisu. Hoolimata osakonna nime mitmekordsest muutumisest, on Liiva töövaldkond, vanatrükis ja sellega seonduv, jäänud samaks. Järjest vähem leidub majas töötajaid, kes tunnevad vanu, keerulisi katalooge. Liivia on üks neist, tema kompetentsus antud valdkonnas on aukartust äratav.

Raamatukogus töötades pole Liivia piirdunud ainult sellega, mida otsesed tööülesanded on nõudnud. Noore töötajana osales Liivia edukalt “noore bibliograafi” võistlustel, samuti on ta esinenud raamatukogu ajaloo päeval ettekandega endisest töötajast Konrad Kullangost. Enesetäiendamine on Liiviale alati oluline olnud: aastatel 1974–1975 õppis ta Tartu Keeltekoolis ja 1997. aastal läbis arvutialase koolituse.

Kõige eelnimetatu kõrval on Liivial jätkunud aega iseenda ja oma pere jaoks. Tal on neli tütart, kellest noorim on alles 1,5-kuune. Liivia on tagasihoidlik, kuid nii mõnigi kord üllatab ta oma vitaalsuse ja ettevõtlikkusega, kolleegid hindavad tema täpsust, abivalmidust ja koostöötahet.

Kolleegid

ILMAR VENE

50

Ilmar Vene sündis 13. augustil 1951. aastal Peipsi järve ääres Kasepää külas. Tema koolitee kulges Varnja algkoolist (1958–1960) Alatskivi keskkooli (1960–1970) ja sealt TÜ saksa keele ja kirjanduse osakonda (1970–1975). Kolm ülikoolijärgset suunamisaastat töötas Ilmar Laekvere 8-kl. koolis saksa keele õpetajana. Tartusse tagasi, ülikooli raamatukokku tuli ta 1979. a. ja on jäänud siia tänaseni. Kõik need aastad on ta töötanud rekataloogimise osakonnas vanade raamatute keskel.

Raamatukogutöö kõrval on Ilmar Vene tuntud kui viljakas tõlkija ja esseist. 1994. a. pälvis ta *Loomingus* ilmunud esseede eest ajakirja aastapreemia, 1995. aastal ilmus *Postimehes* tema iganädalane *Vaikimised*-sari (nimekiri vt. raamatukogu aastaraamat 1995, lk. 50–53). Tema sulest on ilmunud kaks iseseisvat raamatut: *Eesti mõtteloo* 16. raamatuna esseekogumik *Vahemere tuuled Hüperboreas* (Tartu, 1997) ja *Trotsija: katse mõista Uku Masingut* (Tartu, 2001). Ilmari esseistika teemade ring ulatub antiik- ja keskajast meile lähemate sajanditeni.

Tõlkijana on Ilmar Vene eesti lugejale vahendanud “raskeid” autoreid, saksa keelest Hermann von Keyserlingi *Loova tunnetuse* (Tartu, 1998), ladina keelest Aurelius Augustinuse *Pihtimused* (Tallinn, 1993) ja Lucius Annaeus Seneca *Moraalikirjad Luciliusele* (Tartu, [1995?]), kõik tööd on varustatud kommentaaride ja järelsõnaga.

Ilmari teadmised, mälu ja eruditsioon on lausa erakordsed, mistõttu ta on olnud vanaraamatuga tegelevatele kolleegidele hindamatuks aardeks. Vaadatagu kasvõi *Trotsija* nimeregistrit — ligi kakssada autorit läbi inimkonna kultuuri- ja ajaloo, ja nende kõigi kohta on autor midagi teada ja öelda osanud. Pruugib teil vaid Ilmarilt küsida, et ega ta ei ole juhtumisi kuulnud härra Sellest-ja-tollest, kes elas ja kirjutas umbes kolmsada aastat tagasi, kui saate vastusena kuulda mitte ainult härra Selle-ja-tolle, vaid ka tema sõprade käekäigust, inimlikest nõrkustest ja varase surma põhjustest. Ilmar lihtsalt teab! Seejuures on tegu tõelisele tarkusele nii omase tagasihoidlikkuse ja delikaatsusega — ei mingit edvis-tamist oma teadmistega. Küll aga kohtab tähelepanelik vestluskaaslane mõnusat huumorit, mis ikka pigem iseenda kui teise üle muigab.

Ilmari vaikne kohalolu on lisanud vürtsi nii mõnelegi rutiinseks ja üksluiseks tarduma kippunud päevale. Ja need ootamatult puhkevad kütkestavad kõnelused elust ja surmast, inimesest ja Jumalast!

Ent mis veel väga oluline: vaatamata Ilmari näilisele eemalolekule kõigest argisest ja maisest, võib tema peale alati kindel olla. Mida ta on lubanud ja milles temaga kokku on lepitud, see saab ka tehtud.

Katrin Kaugver, Rein Saukas

KÄRT MIIL 50

Kohe pärast Tartu ülikoolis eesti filoloogia eriala lõpetamist 1974. aastal tuli Kärt Miil tööle raamatukogu hoiuosakonda. Arvata võib, et otsust mõjutasid raamatukogu kasutamise kogemused ülikoolis õppimise ajal. Kärdi edasistele raamatukoguaastatele on olnud iseloomulik vaheldusrikkus ametite valikul ja head töötulemused oma kohustuste täitmisel. Hoidlas töötades tekkis Kärdil huvi vanade raamatute vastu ja 1978. aastast hakkas ta tegelema vanaraamatu komplekteerimisega.

1981. aastal, kui koliti raamatukogu uude hoonesse, otsustas Kärt ainult raamatutega tegelemise asemel hakata

